

Bij toegankelijkheid draait het om de details

Het gehandicapentoilet bij SDVB wordt ook gecontroleerd. „Eerder stond het toilet bomvol”, aldus Bert van Rietschoten.

Een middagje voetbal kijken bij de plaatselijke FC vergt voor de meeste mensen weinig voorbereiding. Voor mensen met een handicap ligt dat een stuk gecompliceerder. Kom ik met mijn rolstoel fatsoenlijk het terrein op? Zijn de doorgangen niet te smal? Zijn er hoge drempels of andere obstakels? In de Week van de Toegankelijkheid test de Gehandicaptenraad door heel Nederland de toegankelijkheid van sportverenigingen. De Barneveldse Krant ging op stap met de lokale afdeling en leerde: er kan nog een hoop verbeteren.

Tekst en foto's: Rick van Veluw

Op de parkeerplaats van tennisvereniging LTC Barneveld is het rustig. Op het terrein slaan enkele senioren een balletje. Voor de ingang zit een man in een modern ogende rolstoel. Peter de Blik van Gehandicaptenraad Barneveld is netjes op tijd. „Hier heb je vast de checklist, met de punten waar we op gaan letten,” zegt De Blik terwijl hij een formulier aanreikt. Op die checklist komen allerlei zaken langs, van de toegankelijkheid bij

de ingang tot de ruimte in het invalidentoilet. „We wachten nu nog op Ben en Jo-Ann.” Ben Oorsprong komt als tweede aangereden in zijn ligrolstoel. Als even later ook Jo-Ann Snel aansluit in haar verstelbare rolstoel kan het gezelschap beginnen. De invalidenparkeerplekken worden als eerste gecheckt. Ze liggen dicht bij de ingang en lijken ruim. Prima toch? „Nee, deze parkeerplekken zijn eigenlijk te smal,”

zegt De Blik. Hij gaat met zijn rolstoel op het vak staan. „Ik heb meer ruimte dan dit nodig om uit te stappen. Een invalidenparkeerplek moet 3,5 meter breed zijn en deze is slechts 2,5 meter breed.” Een valse start. Naar de ingang dan maar. De poorten van LTC staan wijd open: goed toegankelijk voor rolstoelers. „Dat klopt,” zegt De Blik. „Ik tennis hier zelf ook en de hekken staan altijd open als er iemand in de kantine is. Maar als dat niet zo is, dan moet je via een zijhek hiernaast. Daar heb je een pasje voor nodig. Kijk, dat gaat zo.” De Blik duwt de deur open en manoeuvreert zich handig naar binnen. „Maar als ik kom tennissen, dan neem ik mijn sportrolstoel mee. Dan moet ik die voor me uitduwen terwijl ik ook de deur moet openhouden. Dat is een heel gehannes.”

Staat genoteerd. Nu het terrein maar eens op. De schuine opgang naar de hoofdingang is prima. Maar als we de deur openzwaaien, stuiten we op een hoge drempel. Een minpuntje. De opgang naar het terras voor de kantine is ook niet ideaal. „Kijk eens, mijn voorwielen komen bijna los van de grond,” zegt Oorsprong als hij omhoogrijdt. „Mijn bovenlichaam is het zwaarst, dus dat helt naar achteren als je een steile helling oprijdt. Je kan natuurlijk ook de andere ingang pakken. Maar dat is kennis waar niet iedere invalide bezoeker over beschikt.” In onze verdere ronde op het terrein stuiten we op meer onhandigheden. Het lijkt iets kleins, een te smalle doorgang of een iets te hoge drempel, maar voor een invalide sporter of toeschouwer kan het heel lastig zijn. „Als ik moet spelen op veld 13, moet ik me daar via ande-

re velden heen verplaatsen,” zegt De Blik. „Ik kan er niet zomaar oprijden omdat de opgang te smal is. Het zijn kleine dingetjes, maar het is wel vervelend.” Je zou toch denken dat wij in Nederland alles goed voor elkaar hebben. We zijn immers een welvarend, ontwikkeld land? „Juist in Nederland is de toegankelijkheid voor invaliden dramatisch slecht,” stelt De Blik. „Dat zit zo: horecavakken en sportverenigingen zijn het niet wettelijk verplicht van alles te regelen voor mensen met een handicap. In de Verenigde Staten en Frankrijk is dat bijvoorbeeld wel zo. Daar is alles goed geregeld. Als ik in Nederland uit eten wil, moet ik eerst naar het restaurant bellen of het wel kan. Kan ik normaal naar binnen, is er een invalidentoilet? Hetzelfde geldt als ik moet rijden voor mijn zoon die bij SDVB voetbalt. Dat wil ik best doen, maar kan ik het terrein wel op? Ook dan moet ik eerst even bellen.”

Oorsprong en Snel knikken instemmend. Voor hen geldt hetzelfde. „Ik heb eigenlijk een extra handicap omdat mijn rolstoel een stuk langer is,” zegt Oorsprong. „Dat geeft nog wel eens problemen als ik ergens moet draaien. Ik kan moeilijk spontaan iets verzin-

Ben Oorsprong, Peter de Blik en Jo-Ann Snel kijken met een kritisch oog naar de toegankelijkheid van het terrein van tennisvereniging LTC Barneveld voor mindervaliden.

‘Als ik een hoge steile trap tegenkom, voel ik me direct niet welkom’

nen en dat gaan doen.” Snel haakt in: „Ik was eens met mijn dochter bij een hogeschool in Nijmegen. Het gebouw voor de Pabo was alleen toegankelijk via een hoge, steile trap. Gelukkig moesten we daar niet zijn maar ik denk dan: hoe verzin je het? Je voelt je niet welkom.” Het is tijd voor koffie, dus gaat het gezelschap richting de kantine. Daar komen we redelijk gemakkelijk binnen. De Blik inspecteert na een vlug bakje het invalidentoilet. Ook de kleedkamers en de

douches krijgen een grondige inspectie. Douchen is er voor een rolstoeler niet bij. „Er zijn mensen met een handicap die nog uit hun stoel kunnen klimmen om te douchen, maar niet iedereen kan dat. Voor hen is het niet mogelijk om te douchen.” Na een klein rondje door de zaal zit deze inspectie er op. Eindcijfer: een 8. Is dat niet hartstikke hoog? „Ja, maar dat betekent niet dat alles in orde is,” reageert De Blik. „We zijn hier als gehandicaptenraad de afgelopen tien jaar beziggeweest met allerlei

verbeteringspunten, dus het gaat de goede kant op. Maar er gaat geen jaar voorbij zonder dat je iets opvalt wat beter kan.” Sportvereniging twee op het lijstje is SDVB. Na een tochtje van net geen halfuur arriveren De Blik, Snel en Oorsprong bij sportpark Norschoten. Net op tijd om te zien hoe een grote SUV de invalidenparkeerplaats gebruikt om een half elftal te lossen. „Ik begrijp dat het handig is om die lege parkeerplek daar even voor te gebruiken, maar het is niet de bedoeling,” zegt De Blik. De parkeerplekken blijken ook nog eens te smal (2,9 meter breed); wederom een slechte start. In het kielzog van spelers en supporters gaan we richting terrein. Oorsprong komt wel vaker bij SDVB. Zijn zoons voetballen er en hij is webmaster van de clubsite. „Het pad hier is een stuk verbeterd,” vertelt hij terwijl we de ingang naderen. „Vroeger lagen de klinkers hier schots en scheef. Dan hobbelde je heen en weer in je stoel. Nu ligt het pad er keurig bij.” In de kantine treffen we mederolstoeler Bert van Rietschoten. Samen met hem warmen we ons aan een kop koffie, na de frisse tocht van LTC naar SDVB. De groep grapt vast over het invalidentoilet: dat wordt hier bij SDVB voorna-

melijk gebruikt voor opslag. Als Van Rietschoten de deur openzwaait, blijkt dat mee te vallen. „Kijk eens, ze hebben alles naar de zijkant verplaatst,” zegt hij. „Eerder stond het hele toilet bomvol. Er heeft hier van alles gestaan, tot een biertap aan toe. Dan kon je in een smalle baan naar het toilet rijden. Nu is het toilet beter bereikbaar. Soms heeft het al effect om alleen maar aan te kondigen dat je langs komt voor een inspectie.” Buiten valt het Snel op dat de paden veel breder zijn. „Ik ben hier misschien al drie jaar niet meer geweest, maar de paden zijn een stuk breder. Heel fijn. Zo hoef je nooit door de berm te rijden.” Ook de hekken naast de draaihekjes staan open. Zo kunnen rolstoelers zich gemakkelijk van het ene naar het andere veld verplaatsen. „Zo, ik ga maar eens op huis aan,” zegt De Blik als we halt houden bij een veld. Het zit er op voor vandaag. De eindconclusie voor Barneveld? De Blik: „Er wordt vooruitgang geboekt in de gemeente Barneveld. Dat is mooi. De komende jaren moeten we hier aandacht aan blijven geven. Om horecavakken en sportverenigingen eraan te herinneren hoe belangrijk het is dat invaliden ook fatsoenlijk toegang hebben tot hun café of sportveld.”

Peter de Blik kijkt kritisch naar een ingang bij LTC Barneveld. De drempel vormt hier een probleem.

Hekjes en paaltjes kunnen lastige obstakels vormen.